

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/82/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122205003
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8122205003.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, právne zastúpenému JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, za účasti osobitného subjektu na strane žalovaného Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 8.877,48 eura s prísl., takto

rozhodol:

Žalobu zamieťa.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka a.s. si žalobou podanou na súde dňa 26.05.2022 uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 8.877,48 eura s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že je právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO:35 923 130 z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s D., E. - uvedené vo výpise z OR OS Bratislava I, Oddiel: Sa, Vložka číslo 341/B. Žalobca a žalovaný uzatvorili spolu dňa 23.11.2017 zmluvu o pôžičke č. 6269490 / 8610503414 (evidenčné číslo zmluvy/ prid. autorizačný kód), na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému pôžičku vo výške 10.000,- eur. Podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 120 mesačných splátkach v sume 167,99 eura, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 20.158,80 eura. Do dnešného dňa uhradil žalovaný z vyššie uvedenej zmluvy sumu 4183,82 eura. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas t.j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, žalobca v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, listom z dňa 28.08.2019 – Predžalobná upomienka, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok, na čo poskytol žalovanému dodatočnú lehotu na plnenie viac než 30 dní. Súčasne žalobca žalovaného upozornil, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil. Žalobca využil oprávnenie a dňa 19.10.2019 úver zosplatnil, o čom bol žalovaný informovaný listom z dňa 25.10.2019. Celkový dlh Žalovaného ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 8.877,48 eura. Žalobca si týmto zároveň uplatňuje zákonné úroky z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po Oznamení o vyhlásení okamžitej splatnosti, nakoľko oznámenie bolo zaslané obyčajnou listovou zásielkou, kde bežná doba doručenia je 5 dní.

Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo vyjadrení k žalobe uviedol, že zmluva neobsahuje zákonné náležitosti, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Zároveň má za to, že úrok je v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobca v replike poukázal na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, kde sa uvádza: „Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky povinné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ Termín konečnej splatnosti je priamo uvedený v uzatvorenej zmluve pričom v spojení so zmluvnými podmienkami, s ktorými sa žalovaný oboznámil sú tieto hodnoty vyjadrené. Splátky sú splatné v zmysle zmluvných podmienok do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci a v zmysle zmluvných podmienok je prvá splátka splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Uzatvorená zmluva v spojení so zmluvnými podmienkami tak preukazuje, že termín konečnej splatnosti so splácaním po dobu 120. mesiacov pripadal na dátum 20.11.2027, čo je v zmluve výslovne uvedené. Vo vzťahu k dobe trvania spotrebiteľského úveru žalobca uviedol, že v prípade riadneho splácania poskytnutého úveru je doba trvania zmluvy 120 mesiacov pripadajúcich na riadne predpísané zmluvné splátky. Žalovaný bol prostredníctvom parametrov zmluvy s uvedenými skutočnosťami oboznámený a tak mal vedomosť o dobe trvania úveru ako aj o termíne konečnej splatnosti. Vo vzťahu k hodnote RPMN žalobca uviedol, že všetky obligatórne náležitosti zmluvy sú premietnuté do vzorca, ktorý je súčasťou čl. 8 zmluvných podmienok, s ktorými bol žalovaný riadne oboznámený. Žalobca je toho názoru, že uplatňované úroky zo zmluvy nie sú v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný bol riadne oboznámený so všetkými parametrami uvedenej zmluvy, pričom tieto nerozporoval a vykonával úhrady v zmluvne predpísanej výške, teda aj s príslušnou časťou úroku.

V priebehu konania pôvodný žalobca postúpil svoju pohľadávku na spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.. Uznesením zo dňa 14.12.2022, č.k. 20Csp/82/2022 - 97 súd pripustil zmenu na strane žalobcu.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a zistil tento skutkový stav:

Medzi pôvodným žalobcom spoločnosťou Všeobecná úverová banka a.s. (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaným bola dňa 23.11.2017 uzavretá Zmluva o spotrebiteľskom úvere č.8610503414 (ďalej aj ako „Zmluva“), na základe ktorej pôvodný žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 10.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 167,99 eura. Celková čiastka spojená s úverom predstavovala sumu 20.158,80 eura. Účastníci zmluvy si dohodli výšku ročnej úrokovej sadzby 17,46%. V zmluve je uvedená RPMN vo výške 17,46% a priemerná hodnota RPMN 8,80%. Prvá splátka bola splatná dňa 20.12.2017 a nasledujúce vždy k 20. dňu v mesiaci. Doba trvania zmluvy: 120 mesiacov alebo do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy.

Listom zo dňa 28.08.2019 pôvodný žalobca vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku v celkovej výške 503,97 eura do 05.10.2019. Listom zo dňa 25.10.2019 pôvodný žalobca vyhlásil mimoriadnu platnosť úveru.

Z oznámenia o postúpení pohľadávky vyplýva, že Všeobecná úverová banka, a.s. k 18.11.2022 postúpila svoju pohľadávku na žalobcu.

Zistený skutkový stav súd právne posúdil:

Podľa § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.07.2016 do 31.08.2018 (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky

iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods.1,5 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1,2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.06.2017 do 31.12.2017 (ďalej len ako „ZoSÚ“) Tento právny predpis v § 1 ods. 2 definuje spotrebiteľský úver, ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa;1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu,1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

Podľa § 17 ods. 1 zákone č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu18b) na veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,18b) a

prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, (ďalej aj ako „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez

súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu.87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Všeobecná úverová banka a.s. bola od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi spoločnosťou Všeobecná úverová banka a.s. (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaným bola uzavretá zmluva, na základe ktorej Všeobecná úverová banka a.s. poskytla žalovanému úver vo výške 10.000,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 167,99 eura. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu.

Súd sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu.

V civilnom procese platí tzv. prejednacia zásada. Vo všeobecnosti podľa tejto zásady je záležitosťou procesných strán, aké predložia skutkové podklady, vrátane dôkazov. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy tieto skutočnosti podporujúce je tak výlučne vecou strán a každá zo strán nesie procesnú zodpovednosť za to, že svojimi tvrdeniami vnesie do procesu ten skutkový materiál, ktorý bude v súlade s jej procesnými záujmami. Súd je oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených procesnými stranami, a to, čo strany nepredložia, nemôže brať za základ pre svoje rozhodovanie. Stranám teda hrozí pri nesplnení dôkaznej povinnosti a pri neunesení dôkazného bremena, nepriaznivé rozhodnutie vo veci samej. Dôkazné bremeno je teda inštitútom procesného práva, ktoré stíha toho účastníka, v ktorého záujme je aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená bola v konaní skutočne preukázaná. Pravým zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu vydať rozhodnutie i v tých prípadoch, keď určitá skutočnosť pre spor rozhodná dokázaná nebola, teda keď si súd nemôže urobiť záver o tom, že určitá skutočnosť je alebo nie je pravdivá.

Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 7 Cdo/26/2017 uviedol: „Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Pokiaľ ide o prvú podmienku tak žalobca bol vyzvaný, aby predložil doklad o doručení oznámenia o zosplatnení úveru. Napriek výzve súdu žalobca doklad o doručení oznámenia o zosplatnení úveru súdu nepredložil. Súd teda konštatuje neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, a preto súd predčasnému zosplatneniu úveru nemohol priznať právne účinky.

Žalobca v konaní nepreukázal ani splnenie druhej podmienky pre postúpenie pohľadávky a to, aby právny predchodca písomne vyzval žalovanú pred postúpením pohľadávky. Za takúto výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách súd nepovažoval výzvu zo dňa 28.08.2019 (predžalobnú upomienku), keďže predmetná výzva bola predpokladom, aby právny predchodca žalobcu mohol pristúpiť k zosplatneniu úveru § 53 ods. 9 a § 565 OZ. Jedná sa teda o dva odlišné inštitúty, ktoré sledujú iné ratio legis a iný účel naplnenia práv a povinností subjektov. Stotožnenie upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ a výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách by znamenalo neprimerané uľahčenie popierajúce zmysel právnej úpravy.

Za výzvu v zmysle zákona o bankách nie je možné považovať ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (navyše ako bolo uvedené vyššie nebolo preukázané ani doručenie žalovanému), keďže uvedeným jednostranným úkonom právny predchodca žalobcu vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. V písomnosti zo dňa 25.10.2019 sa nespomína možný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru súdu písomná výzva podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta po uplynutí zákonom stanovenej lehoty minimálne 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodňuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Spotrebiteľ musí byť vo výzve upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, t. j. na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. (pozri tiež rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13.5.2021, rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 22CoCsp/25/2021 zo dňa 28.9.2021).

Keďže žalobca súdu nepredložil výzvu pred postúpením pohľadávky v zmysle zákona o bankách, súd má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Ako už je vyššie uvedené k vyhláseniu predčasnej splatnosti nedošlo a teda spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. nemohla postúpiť žalobcovi tzv „živý úver“ (konečná splatnosť dňa 20.11.2027). Súd nepopiera zákonnú možnosť postúpenia aj časti peňažného záväzku banky voči svojim dlžníkom, avšak v tomto prípade bolo preukázané, že banka nepostupovala časť peňažnej pohľadávky (nezaplatené splatné splátky), ale postupovala celú zosplatnenú pohľadávku. Navyše žalobca nepreukázal, aby bol žalovaný vyzvaný pred postúpením pohľadávky v zmysle zákona o bankách. Pokiaľ teda spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s. postúpila svoju pohľadávku na žalobcu konala v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 o bankách, ale aj s ustanovením § 17 ods. 1 ZoSÚ, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ (pre rozpor tohto právneho úkonu so zákonom). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

Vo vzťahu k procesnej obrane žalobcu spočívajúcej v spochybnení, že postup v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa nevzťahuje aj na prejednávajúcu vec, a to z dôvodu, že pôvodný veriteľ spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. vystupovala ako nebankový subjekt, súd uvádza, že je

toho názoru, že aj na správu pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (nie len na poskytovanie), ktorá v danej veci prešla z pôvodného veriteľa spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. na VÚB a.s., je potrebné aplikovať zákon o bankách, a to predovšetkým z dôvodu naplnenia požiadavky odbornej starostlivosti veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/147/2017, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/494/2014 zo dňa 07.12.2015). Spotrebiteľský úver nebol síce v danej veci poskytnutý bankou alebo pobočkou zahraničnej banky, ale nebankovou spoločnosťou, avšak zlúčením nebankového subjektu s bankou správa spotrebiteľského úveru prešla na banku. Súd tu poukazuje na judikatúru súdov vyššej inštancie v obdobných veciach, podľa ktorej aj v prípade, ak pohľadávka uplatnená žalobou pôvodne vznikla zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy uzavretej medzi nebankovým subjektom a spotrebiteľom, v čase jej uplatňovania na súde už bola pohľadávkou banky z dôvodu zlúčenia pôvodného veriteľa – nebankového subjektu s novým veriteľom - bankou, ktorá bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku voči spotrebiteľovi na inú spoločnosť len za splnenia zákonných podmienok stanovených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 28.10.2020, sp. zn. 19CoCsp 28/2020, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 22.09.2021, sp. zn. 13CoCsp/3/2021 z, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 29.11.2022, sp. zn. 20CoCsp/13/2022). Opačný záver podľa názoru súdu sa priechi nie len vyššie prezentovaným názorom súdov vyšších inštancií, ale predovšetkým účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže nie len poskytovanie úverov, ale aj ich správa, sú špecifickými osobitne právnym predpisom upravenými činnosťami banky, pričom nie je v záujme spotrebiteľov, aby počas trvania (správy) zmluvného vzťahu dochádzalo k postúpeniu pohľadávku voči nim tretej osobe, ktorá nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska.

Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu zamietol.

O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný mal v konaní plný úspech, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Na záver súd dodáva, že zmena z pôvodného žalobcu na terajšieho bola pripustená súdom v priebehu konania. Inštitút zmeny strany sporu je totiž procesným inštitútom, kde súd sa zaoberá splnením podmienok podľa §80 Civilného sporového poriadku t.j. rozhoduje na návrh oprávneného subjektu s tým, že musí byť preukázaný súhlas toho, kto má vstúpiť na miesto žalobcu a že nastala skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv a povinností, o ktorých sa koná. Jedná sa o splnenie formálnych podmienok, pričom otázkou, či tvrdené právo alebo povinnosť, ktoré mali byť prevedené skutočne prešli na iný subjekt, sa súd môže zaoberať len v rozhodnutí vo veci samej (uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018, uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/1/2018 zo dňa 26.07.2018, uznesenie NS SR sp. zn. 8 Cdo/28/2017 zo dňa 23.08.2018). Súd teda nemá v rámci rozhodnutia o zmene strany sporu hodnotiť právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej (uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/2/2018 zo dňa 26.07.2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).